

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/29/2020
Identifikačné číslo spisu: 6218010273
Dátum vydania rozhodnutia: 12.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6218010273.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 12. mája 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného N.. G. B., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/19/2020, z 20. mája 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N.. G. B. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 10T/99/2018, zo 6. novembra 2019 bol obvinený N.. G. B. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe, najneskôr však dňa 18. mája 2018 do 10.00 hod., si mimo právny režim dovoleného zaobchádzania s omamnými a psychotropnými látkami v zmysle zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, za bližšie nezistených okolností obstaral psychotropnú látku metamfetamín, nazývanú aj pervitín, ktorú následne vo svojej dispozičnej moci držal až do 11.27 hod. dňa 18. mája 2018, kedy mu bola v Lučenci, v parku na Ulici športovej, prislúchajúcemu k areálu Odborného učilišťa internátneho, Haličská cesta 80, Lučenec, pri úkone osobnej prehliadky podľa § 99 ods. 3 Trestného poriadku zaistená zakročujúcimi príslušníkmi Policajného zboru v koženej náplecnej taške modro-hnedej farby, uložená v samozatváracom polyetylénovom vrecku s nápisom „Profissimo 1 liter“, v obsahu dreveného súdka od kávy s označením „KENYA MASAI“, a to v množstve 291,27 g (po vysušení), pri čistej koncentrácii metamfetamínu 64,9 % hmotnostných, čo predstavuje 189.034 mg čistej látky, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 4.726 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom cena látky na ilegálnom trhu drog v Banskobystrickom kraji v tom čase pri prepočte na 1 g predstavovala minimálne 14.563,50 eur;

metamfetamín je zradený do II. skupiny psychotropných látok zoznamu omamných a psychotropných látok uvedeného v zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov.

Okresný súd za to podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona. Ďalším výrokom okresný súd podľa § 4 ods. 4, § 169 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku prijal záruku za nápravu obvineného od rímsko-katolíckej cirkvi, Farnosť Šávoľ a dôveryhodnej osoby, O., viceprimátora mesta Lučenec. Okrem toho okresný súd obvinenému uložil podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia veci, a to modro-hnedej koženej náplecnej tašky a dreveného súdka od kávy s označením „KENYA MASAI“ a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad na 2 roky.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 3To/19/2020, z 20. mája 2020 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolania obvineného N. G. B. ako aj prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 10T/99/2018, zo 6. novembra 2019.

Dovoláním napadnutým rozhodnutiam predchádzal rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 10To/99/2018, z 10. apríla 2019 proti ktorému podali odvolania obvinený ako aj prokurátor. Na podklade týchto odvolaní rozhodoval uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/79/2019(3To), zo 14. augusta 2019, ktorý zrušil uvedený rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/19/2020, z 20. mája 2020 ako i konaniu, ktoré mu prechádzalo, podal obvinený N. G. B. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku odôvodnil tým, že je nevyhnutné poukázať na jednotlivé štádia konania, v rámci ktorých súdy vydali rozhodnutia opierajúce sa o nezákonne vykonané dôkazy, ktorých intenzita a závažnosť zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces vrátane spravodlivého rozhodnutia podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na riadne dokazovanie, rešpektovanie prezumpcie neviny a zásady in dubio pro reo. Popisujúc priebeh trestného konania v uvedenej veci, obvinený došiel k presvedčeniu, že konečné rozhodnutie o vine bolo založené na neprípustnom a nezákonnom prejudikovaní jeho zavinenia vo forme nepriameho úmyslu uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 5To/79/2019, zo 14. augusta 2019 (porušenie zásady prezumpcie neviny), ktoré jednoznačne vylúčilo účinnosť ďalšej obhajoby vo vzťahu k namietanej forme zavinenia. Uvedené porušenie svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obvinený je presvedčený, že tento nesprávny procesný postup súdov pri vykonávaní dôkazov je dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, lebo mal negatívny dopad na merito veci. Tento postup súdov navyše negoval právo na obhajobu, toto právo, doslova, eliminoval a odňal mu účinnosť, čo je možné považovať aj za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okrem toho súd prvého stupňa ako i odvolací súd v napadnutých rozhodnutiach vôbec neodôvodnil, prečo je argumentácia obvineného o forme zavinenia podľa § 16 Trestného zákona neprípustná a neakceptovateľná, čo taktiež obvinený považuje za porušenie práva na spravodlivý proces a obhajobu z titulu tzv. arbitrárneho rozhodnutia súdu podľa § 272 ods. 3, § 168 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku. Obvinený ďalej uviedol, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na spravodlivé, presvedčivo odôvodnené a dôkazmi podložené rozhodnutie. Voľné hodnotenie dôkazov podlieha zásade in dubio pro reo, ale tiež zákazu výkladu práva v neprospech obvineného a zákazu aplikácie Trestného zákona extenzívnym spôsobom v neprospech obvineného (jedna zo zásad aplikácie čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Pokiaľ totiž dôkazy zistené zákonným spôsobom pri skutkovom uvážení všetkých okolností prípadu pripúšťajú prijať záver tak v prospech obvineného, ako aj v jeho neprospech, mala by sa aplikovať zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“, a teda prijať záver, ktorý je v prospech obvineného, a to vrátane hraničiacich momentov

ohľadne zavinenia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že odvolací súd obvineným namietané chyby súdu prvého stupňa v otázke skúmania zavinenia v zmysle § 16 Trestného zákona, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu a trestnú zodpovednosť, pri obzvlášť závažnom trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona, v konaní o riadnom opravnom prostriedku nenapravil. Touto nesprávnou aplikáciou § 15 Trestného zákona, dotýkajúcou sa právneho posúdenia zisteného skutku, bol tento skutok v rozpore s Trestným zákonom posúdený ako trestný čin i keď ako trestný čin vôbec nemal byť posúdený. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, lebo zo skutkových zistení uvedených vo výroku o vine vyplýva iba to, že si obvinený „mimo právny režim dovoleného zaobchádzania s omamnými a psychotropnými látkami“, „za bližšie nezistených okolností obstaral psychotropnú látku“, „ktorú následne vo svojej dispozičnej moci držal až do 11.27 hod. dňa 18. mája 2018“. Z takto vymedzeného skutku však podľa obvineného nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodit' subjektívnu stránku konania. Je totiž nepochybné, že z hľadiska subjektívnej stránky (či už by išlo o úmysel v zmysle § 15 Trestného zákona alebo o nedbanlivosť podľa § 16 Trestného zákona), zaobchádzanie s omamnými látkami a psychotropnými látkami nemá oporu v právnom režime a ani ich držanie nie je právne dovolené. Obvinený zdôraznil, že orgánom činným v trestnom konaní a nadväzne súdom sa relevantným a zákonným spôsobom nepodarilo vyvrátiť obhajobu obvineného o náleze pre neho neznámej látky, o spôsobe akým s ňou mal počas držby manipulovať, o presvedčení, že ide o inú než psychotropnú, resp. omamnú látku, o tom, že nakoľko pôvod a zloženie látky nepoznal, rozhodol sa ju zlikvidovať hodením do niektorej zo šacht nachádzajúcich sa v opustenej časti parku na Ulici športovej v Lučenci. Samotný súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje a odvolací súd v napadnutom uznesení to nespochybňuje, že neexistujú žiadni priami svedkovia, ktorí by vinu obvineného potvrdzovali. Súdny nedisponujú ani žiadnymi inými dôkazmi, ktoré by pri zachovaní zásady in dubio pro reo boli schopné z hľadiska subjektívnej stránky bez akýchkoľvek pochybností vyvrátiť jeho obhajobu. Obvinený má za to, že prístup súdov v otázke zavinenia trpí určitou dávkou subjektivismu. Uviedol, že s predmetnou látkou nemanipuloval a zároveň nebolo zistené, že by v deň zadržania bol pod vplyvom psychotropných látok, čo podporuje jeho obhajobu, že nemal vedomosť, o akú látku ide. Obvinený vo svojom dovolaní zvýraznil, že na jeho osobu nebol evidovaný do doby zadržania žiaden poznatok v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou, ba dokonca so žiadnou protispoločenskou činnosťou. Viedol a vedie riadny život a príkladne sa stará o svoju rodinu vrátane vážne chorého a na obvineného citovo nesmierne naviazaného syna. Z poznatkov, ale i s ponúknutých záruk je evidentné, že obvinený je človek čestný, pracovitý a hodný toho, aby sa za neho bolo možné zaručiť. Aj tieto poznatky skôr nasvedčujú realite jeho obhajoby o nevedomosti, akú látku získal a prechovával. Zavinenie je vybudované na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej. Je tiež nevyhnutné, aby obe zložky zavinenia zahŕňali skutočnosti tvoriace objekt a objektívnu stránku trestného činu. Výsledky dokazovania pritom neumožňujú prijať iný záver než ten, že v čase nálezu balíka a následnej držby obvinený nevedel a ani nemohol vedieť, že svojím konaním porušuje záujem na ochrane ľudského života a zdravia pred psychotropnými látkami, omamnými látkami, jedmi a prekurzormi, keďže nemal vedomosť, čo tvorí obsah balíka. Je toho názoru, že mu je možné pričítať maximálne, že vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nálezu došlo a vzhľadom na svoje pomery vedieť mal a mohol, a teda nevedomú nedbanlivosť, na čo odvolací súd nereagoval a nezdôvodnil, prečo je jeho výhrada proti aplikácii § 15 Trestného zákona neprijateľná.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného, aby uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a prikázal, aby krajský súd vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Navrhol tiež, aby bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica v reakcii na obvineného výhrady, ktoré podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, uviedol, že tieto v podstatnej časti síce zacieli na rozhodnutie súdu s právomocou rozhodnúť vo veci končeným spôsobom, avšak v konkrétnom rozhodnutí - uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/79/2019(3To), zo 14. augusta 2019 nešlo o rozhodnutie, ktorým alebo v spojení s ktorým sa trestné stíhanie právoplatne skončilo, t. j. rozhodnutie vo veci samej. Dôsledkom uvedeného je stav, že

dovolanie (v tejto časti) smeruje proti rozhodnutiu nenachádzajúcemu sa v taxatívnom výpočte dovolaní napadnuteľných individuálnych právnych aktov. Nezávisle na tomto formálnom nedostatku dovolania, treba, ale dodať, že vecne nesprávnymi sú aj úvahy dovolateľa o akejsi „prejudikcii“ zavinenia zo strany odvolacieho súdu. Konštatácia o formách zavinenia, ktoré postačí preukázať pre vyvedenie trestnosti pri žalovanom trestnom čine, vo vzťahu k jeho základnej a kvalifikovanej skutkovej podstate, bola v danom prípade odvolacím súdom pre súd prvého stupňa, ako aj pre ostatných recipientov, podaná výlučne vo forme pripomenutia aktuálnej zákonnej úpravy § 15 a § 18 Trestného zákona a keďže k hmotnoprávnemu posúdeniu veci v zmysle rozboru konkrétnej skutkovej a hmotno-právnej situácie sa odvolací súd (vzhľadom na povahu zistených procesných väd, majúcich za následok potrebu kasácie prvostupňového rozsudku) nedostal, nie je možné vnímať ju ako záväzný právny názor či pokyn na právne posudzovanie skutku v zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku. Takémuto chápaniu pripomenutia odvolacieho súdu napokon plne svedčí aj časť odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia zo 14. augusta 2019 na str. 5 (odsek 1), v ktorej odvolací súd smerom k súdu prvého stupňa akcentuje potrebu vyhodnotiť dôkazy (zákonne) vykonané, prípadne aj doplnené na hlavnom pojednávaní, na ich podklade spoľahlivo ustáliť skutkových stav, tento posúdiť v otázke viny alebo neviny podľa príslušných zákonných ustanovení a napokon zákonným spôsobom vo veci samej rozhodnúť. Prokurátor dodal, že viazanosť právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho či dovolacieho súdu predstavuje súčasť princípov právneho štátu zakotveného v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Tato zásada pritom nezakazuje súdu prvého stupňa, aby na základe vlastného posúdenia nemohol prihliadnuť aj k iným záverom a úvahám, prípadne sa nimi nechal inšpirovať na ceste k dosiahnutiu správneho rozhodnutia veci, pokiaľ to, samozrejme, náležite odôvodní. V prípade, že odvolací súd dôjde k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné, neúplné alebo vzbudzujú pochybnosť o svojej správnosti, môže zistené chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil súd prvého stupňa (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností a pod.) tomuto „iba“ vytknúť, nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov ani aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Je oprávnený iba na to, aby dal súdu prvého stupňa záväzné pokyny znova vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy. Prijatie významu a dosahu viazanosti právnym názorom, ktoré ponúkol dovolateľ, by v praktickej rovine viedlo k celkom absurdnej situácii, kedy činnosť súdu prvého stupňa (hoci iba pred ním sa „odohráva“ rozhodujúca časť dokazovania) by v postupe po odvolacej kasácii jeho rozhodnutia, v častiach dotknutých vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, bola celkom oprostena akejkol'vek vlastnej myšlienkovvej, analyticko-hodnotiacej časti, pričom práve tá predstavuje imanentnú súčasť rozhodovacej právomoci každého orgánu aplikácie práva.

Ak dovolateľ (na str. 7 dovolania) rozporoval, že odvolací súd sa „nezmienil o nutnosti sa vysporiadať s jeho argumentáciou o nedbanlivosti“, prokurátor dal do pozornosti opäť str. 5 odvolacieho rozhodnutia zo 14. augusta 2019 (odsek 3), ktorej obsahom je práve inštrukcia pre prvostupňový súd, aby sa dôsledne zaoberal námietkami oboch odvolateľov. Podľa prokurátora korešponduje s procesnou situáciou posudzovanej veci, že odvolací súd v konečnom (druhom) odvolacom rozhodnutí z 20. mája 2020, prvostupňovému súdu vytkol (str. 7), že v napadnutom rozsudku výslovne neuviedol formu úmyselného zavinenia. V žiadnom prípade však procesnej realite a dôvodom odvolacieho rozhodnutia z 20. mája 2020 už nezodpovedá tvrdenie dovolateľa, že by sa odvolací súd nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou a tvrdeniami popierajúcimi vedomostnú zložku zavinenia. Tu bez potreby citácie príslušnej časti odvolacieho rozhodnutia prokurátor poukázal na jeho str. 6 (odseky 5 a 6) a str. 7 (odseky 1 a 2). Právo na obhajobu, rovnako ako právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predstavujú významné zložky práva na spravodlivý proces, ktorého garancia v minimálnom štandarde vyplýva predovšetkým z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzájomný vzťah uvedených práv napriek tomu, že prípad ich kvalifikovaného porušenia môže viesť k záveru o nespravodlivosti trestného procesu, nie je tej povahy, že by právo na obhajobu zahŕňalo aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. naopak, že by súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia bolo aj právo na obhajobu, prípadne jeho dielčie zložky. Z dikcie § 371 ods. 7 Trestného poriadku pritom jasne a zrozumiteľne vyplýva, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V tomto smere teda námietka poukazujúca na nevysporiadanie sa s konkrétnym odvolacím argumentom v dôvodovej časti druhostupňového rozhodnutia, je nielen vecne nepravdivá, ale nie je ani pokrytá dovolacím dôvodom v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že z textu mimoriadneho opravného prostriedku nie je zrejmé, o aké „nezákonné“ dôkazy malo byť konečné rozhodnutie súdov prvého a druhého stupňa opreté. Z rekapitulácie priebehu súdnej časti trestného konania, ktorú poskytol sám dovolateľ, vyplýva, že týmito dôkazmi nemôžu byť dva úradné záznamy a časť zápisnice o vykonaní osobnej prehliadky, keďže ich procesnú nepoužiteľnosť odvolací súd v prospech dovolateľa vyriešil v prvom riadnom opravnom konaní, pričom táto skutočnosť je zrejmá ako z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo 14. augusta 2019, tak aj z nadväzujúceho (v poradí druhého) odsudzujúceho rozsudku okresného súdu zo 6. novembra 2019, ktorý na str. 4 rozsudku (v ods. 4) výslovne konštatoval, že na sporné a spochybnené úradné záznamy z 18. mája 2018 a zápisnicu o vykonaní osobnej prehliadky pri rozhodovaní neprihliadal.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, vychádzajúc z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku či použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Trestného poriadku). O nesprávnú právnú aplikáciu ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v danom prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu). V tejto súvislosti prokurátor podotkol, že dovolací súd pri preskúvaní uvedeného dovolacieho dôvodu nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého, prípadne druhého stupňa a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o dôkazoch vykonaných súdmi nižšieho stupňa a ich hodnotení, ktoré sú predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. Uvedené vyplýva predovšetkým z charakteru dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý je určený k náprave výslovne zákonom uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania. Podľa názoru prokurátora ani tejto dovolacej argumentácii nie je možné prisvedčiť. Zo skutkových zistení, ako sú vyjadrené v tzv. skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku zreteľne vyplýva, že dovolateľ ako plne trestne zodpovedný subjekt si mimo právny režim dovoleného zaobchádzania s omamnými a psychotropnými látkami v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, obstaral a vo svojej dispozičnej sfére potom za okolností, spôsobom a v objeme (cene) konkretizovanými v skutkovej vete, priamo držal psychotropnú látku metamfetamín. Takto vymedzený skutok pokrýva všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Pokiaľ dovolateľ spochybnil, že zo skutkovej vety nie je zistiteľná subjektívna stránka, treba v zhode s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 26/2012; správne je to ZSP 26/2012, pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) pripomenúť, že subjektívna stránka trestného činu nemusí byť v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku vyjadrená tak, aby to znamenalo prevzatie zákonnej definície príslušnej formy zavinenia (§ 15 a § 16 Trestného zákona) do popisu zisteného skutku. Subjektívnu stránku konania páchatel'a pojmovo vymedzuje právna veta, pokiaľ je forma zavinenia výslovne uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (dotknutej základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstate). Inak forma zavinenia vyplýva z ustanovení § 17 a § 18 Trestného zákona. Skutková veta výroku odsudzujúceho rozsudku nesmie z hľadiska uvedených kritérií kvalifikačne použitéj právnej vety výslovne ani obsahovo odporovať. Ak túto podmienku spĺňa, nie je vo vzťahu k zavineniu a jeho skutkovému vyjadreniu, ktoré má zodpovedať správne právnemu posúdeniu zisteného skutku, splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Za tejto situácie je podľa prokurátora nevyhnuté konštatovať, že v napadnutom rozsudku existuje plný súlad skutkového a právneho vymedzenia trestného činu, pre ktorý bol dovolateľ odsúdený, pričom práve a jedine rozpor medzi skutkom a právnou kvalifikáciou je v rámci uplatňovaného dovolacieho dôvodu

podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku možné procesné účinne namietať. Prokurátor ďalej uviedol, že ostatná skupina námietok a výhrad posudzovaného mimoriadneho opravného prostriedku [priradených k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], smeruje proti správnosti skutkových zistení prijatých konajúcimi súdmi vo výsledku hodnotenia vykonaného dokazovania v otázke formy i druhu zavinenia, a preto ich preskúvanie v rámci iniciovaného typu mimoriadneho opravného konania nie je neprípustné. Vychádzajúc zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (S 3/2011), dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňa poukaz na to, že v konaní vykonaným dokazovaním nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j., tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku. Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania tak v súlade s uvedeným znáša výlučne dovolateľ, keďže iba ten svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda nebude na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí či v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov (k tomu viď R 120/2012).

Dovolateľ primárne namietal rozhodnutia súdu prvého stupňa sp. zn. 10T/99/2018 z 10. apríla 2019 ktoré bolo zrušené a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5To/79/2019 z 14. augusta 2019, ktorým bolo pôvodné prvostupňové rozhodnutie zrušené. Tento fakt by sám osebe znamenal, že nie sú splnené podmienky uvedené v § 368 Trestného poriadku a dovolanie by bolo potrebné 382 písm. f) Trestného poriadku. Keďže však dovolateľ tvrdil, že v dôsledku chýb v uvedených rozhodnutiach je nezákonné (teda chyby sa preniesli i na) uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/19/2020 z 20. mája 2020, rozhodol sa najvyšší súd i napriek tomu z dôvodu čo najväčšej materiálnej ochrany práv dovolateľa podrobiť dovolaciemu prieskumu na základe podaného dovolania uvedené rozhodnutie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže okrem iného zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na strane druhej. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať, len ak došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jeho podľa názoru obvineného v tomto prípade daný existenciou dvoch pochybení. Namieta, že: (i.) Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v odôvodnení svojho prvého - kasačného - rozhodnutia na strane 5 prejednikoval jeho zavinenie vo forme nepriameho úmyslu, čím ho súčasne obral o možnosť účinnej obhajoby a (ii.) v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí chýba vysvetlenie toho, prečo sa konajúce súdy nepriklonili k tvrdeniu obhajoby o nedbanlivostnej forme zavinenia.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu [t. j. v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/79/2019(3To), zo 14. augusta 2019] dovolací súd nezistil žiadne prejednikovanie viny, resp. subjektívnej stránky vo forme nepriameho úmyslu obvineného, čím by mu bola odňatá možnosť účinnej obhajoby.

Výtýkanú časť odôvodnenia kasačného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (na strane 5, ods. 2) nemožno chápať ako vyjadrenie záväzného právneho názoru v zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku. V uvedenom prípade ide len o (všeobecné, resp. akademické) priblíženie aktuálnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na subjektívnu stránku stíhaného trestného činu, ktorú by Okresný súd Veľký Krtíš mal zobrať do úvahy pri ďalšom dokazovaní a napokon aj meritórnom rozhodnutí; podľa § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v trestnom konaní treba dokazovať najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.

K teraz analyzovanej námietke by obvinený N. G. B. nemohol dospieť, ak by odôvodnenie predmetného kasačného uznesenia vnímal v celej jeho šírke. Krajský súd v Banskej Bystrici v ňom totiž celkom jasne akcentoval (na strane 5, ods. 1) potrebu zákonného spôsobu dokazovania, ktoré bude podkladom pre ustálenie skutkového stavu a jeho následného posúdenia podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny alebo nevinu obvineného. Otázku viny a ani naplnenia subjektívnej stránky stíhaného trestného činu teda odvolací súd v danom štádiu konania nepokladal za dokázanú v tom zmysle, že by sa ňou prvostupňový súd po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie už nemal zaoberať.

Neplatí ani tvrdenie obvineného, že výtýkaným postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť na realizáciu účinnej obhajoby. Ako vyplýva z predloženého spisu, obvinený po vrátení veci ako aj v ďalšom ním iniciovanom odvolacom konaní svoju námietku o nedostatku úmyselnej formy zavinenia preukázateľne opakovane prednášal (na hlavnom pojednávaní konanom 6. novembra 2019; v odôvodnení podaného odvolania z 27. decembra 2019; v doplnení odvolania zo 7. marca 2020 a tiež na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu 20. mája 2020) a zo strany súdov na ňu bolo v napadnutých rozhodnutiach primerane reagované.

Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť, ani s touto časťou podaného dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil, nakoľko táto výhrada nielenže nespĺňa atribúty dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (či iného dovolacieho dôvodu), ale navyše nekorešponduje so skutočným stavom veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky stabilne uvádza, že dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame, ktoré nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (viď uznesenie Ústavného súdu

Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 83/2009, zo 17. marca 2009 alebo aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/66/2019, z 21. apríla 2020).

Odhladnuc od znenia § 371 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, otázka týkajúca sa subjektívnej stránky na strane obvineného neostala konajúcimi súdmi opomenutá. Za všetko v tomto smere stačí poukázať na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (str. 6 až 7), ktorý u obvineného vyslovene pomenoval a bližšie zdôvodnil existenciu zavinenia vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona s tým, že rovnako vyvrátil obhajobu obvineného založenú v podstate na tvrdení, že nevedel o akú látku ide.

Na podklade už uvedeného sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky táto námietka javí viac ako nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi nižšie konajúcich súdov, ktoré sa obvinený použitím mimoriadneho opravného prostriedku snaží zvrátiť vo svoj prospech. V tomto smere, preto dovolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov (k tomu bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05 a IV. ÚS 252/04).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatniť (za splnenia ďalších podmienok), ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V súlade so znením citovaného dovolacieho dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že nesprávny procesný postup pri získavaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu len vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda ak jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020). Z toho vyplýva logický záver, že ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Rešpektujúc uvedené teoretické východiská, obvinený vo svojom dovolaní neoznačil žiaden súdom nezákonne vykonaný dôkaz, na základe ktorého by došlo k uznaniu jeho viny, a to vrátane naplnenia znaku subjektívnej stránky obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. c), ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Pokiaľ obvinený značnú časť svojho dovolania venoval rekapitulácii konania pred nižšími súdmi a v rámci toho poukázal na obsah svojho prvého odvolania, v ktorom namietal zákonnosť zápisnice o osobnej prehliadke z 18. mája 2018 a taktiež úradný záznam z toho istého dňa, spísaný o 10.00 hod., s ich procesnou použiteľnosťou sa vysporiadal (ako na to neskôr opäť poukazuje aj sám obvinený) Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom zrušujúcom uznesení, sp. zn. 5To/79/2019(3To), zo 14. augusta 2019, ktorý ich použitie v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní jasne vylúčil (v prípade zápisnice o vykonaní osobnej prehliadky z 18. mája 2018, č. l. 123, len sčasti). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš (na str. 4, ods. 4) zároveň vyplýva, že tento po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie postupoval plne v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, a teda na uvedené dôkazy pri ustáľovaní svojich skutkových zistení (a v konečnom dôsledku aj viny obvineného) neprihliadol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V dovolacom konaní nie je Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku [veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže Najvyšší súd Slovenskej republiky hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok (ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia) alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Konštatované zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom Najvyšší súd Slovenskej republiky až v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Obvinený N.. G. B. túto časť svojho dovolania naplnil dvomi vecnými námietkami, keď uviedol, že (i.) zo skutku vymedzeného v napadnutom rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť subjektívnu stránku konania a (ii.) dôkazný stav v tejto veci nedovoľuje vysloviť súhlas s tvrdením, že existuje dôkaz pre záver, že si inkriminovanú látku zadovážil s vedomím, že ide o metamfetamín.

Pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatočnom vyjadrení subjektívnej stránky v rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, už námestník Krajskej prokuratúry Banská Bystrica vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného vhodne poukázal na judikované závery (R 26/2012-IV.), v zmysle ktorých subjektívna stránka trestného činu nemusí byť v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku vyjadrená tak, aby to znamenalo prevzatie zákonnej definície príslušnej formy zavinenia (§ 15 a 16 Trestného zákona) do popisu zisteného skutku. Subjektívnu stránku konania páchatel'a pojmovo vymedzuje právna veta, pokiaľ je forma zavinenia výslovne uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (dotknutej základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstate). Inak forma zavinenia vyplýva z ustanovení § 17 a § 18 Trestného zákona. Skutková veta výroku odsudzujúceho rozsudku nesmie z hľadiska uvedených kritérií kvalifikačne použiť právnej vete výslovne ani obsahovo odporovať. Ak túto podmienku spĺňa, nie je vo vzťahu k zavineniu a jeho skutkovému vyjadreniu, ktoré má zodpovedať správne právnemu posúdeniu zisteného skutku, splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Rešpektujúc citované, právna veta v danom prípade [zodpovedajúca § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona] znie nasledovne: neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a taký čin spáchal vo väčšom rozsahu. Z hľadiska základnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu [§ 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona] nie je úmysel explicitne vyjadrený v právnej vete, ale vyplýva z ustanovenia § 17 Trestného zákona. Vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona (spáchanie činu vo väčšom rozsahu) nie je ani forma zavinenia v právnej vete výslovne vyjadrená, ale vyplýva z § 18 písm. a) Trestného zákona (ako minimum zodpovedajúce nevedomej neobstaranosti, keďže bližšie rozlíšenie nie je v preskúvanom prípade kvalifikačne relevantné). Napokon, inkriminovaný skutok (ako je v celosti uvedený aj v skoršej časti tohto rozhodnutia) výslovne ani obsahovo neodporuje kritériám kvalifikačne použitej právnej vety.

Ostatnou námietkou, ktorou obvinený N.. G. B. poukazuje na dôkaznú situáciu, hodnotiac ju vo svoj prospech, prekračuje limity dovolacieho konania, ktoré je z titulu svojho procesného postavenia oprávnený vyvolať. Ako už bolo uvedené vyššie, námietky skutkovej povahy je v dovolacom konaní oprávnený vznášať len minister spravodlivosti Slovenskej republiky, a to na podklade dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide v tomto prípade osobitne o subjektívnu stránku, možno s ohľadom na predchádzajúci odsek poukázať aj na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (S 3/2011, resp. aj ZSP 40/2010), podľa ktorého dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie

je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Zo znenia inkriminovaného skutku (ktorým je dovolací súd striktnie viazaný) pritom celkom jednoznačne vyplýva, že obvinený si mimo právny režim dovoleného zaobchádzania s omamnými a psychotropnými látkami v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, za bližšie nezistených okolností obstaral psychotropnú látku metamfetamín, nazývanú aj pervitín (v tam individualizovanom objeme a cene), ktorú následne vo svojej dispozičnej moci držal až do 11.27 hod. dňa 18. mája 2018, kedy mu bola ... pri úkone osobnej prehliadky podľa § 99 ods. 3 Trestného poriadku zaistená zakročujúcimi príslušníkmi Policajného zboru.

K uvedenému najvyšší súd poukazuje i na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že pokiaľ ide o subjektívnu stránku vo forme zavinenia, tá je daná psychickým vzťahom páchatel'a k ním spôsobenému následku (kvalifikovaným podľa kritérií § 15 a § 16 Trestného zákona) a na jej bližšiu špecifikáciu sa usudzuje podľa vonkajších prejavov páchatel'a (zodpovedajúcich znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu) popísaných v skutkovej vete. Skutková veta, preto nie je priamym popisom subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ale nesmie zavinenie páchatel'a zodpovedajúce použitej právnej kvalifikácii vylučovať alebo relevantne spochybňovať z toho hľadiska, že v dôsledku inej formy zavinenia bolo potrebné použiť odlišnú právnu kvalifikáciu, alebo že vôbec nejde o trestný čin pre nedostatok zavinenia, resp. úmyselného zavinenia pri úmyselnom trestnom čine. Pri prieskume správnosti použitej právnej kvalifikácie teda musí skutková veta zodpovedať objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu popísanej v kvalifikačne použitom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, ktoré (ako právna norma) odráža zákonné znaky trestného činu vo všeobecnej a v abstraktnej podobe. (IV. ÚS 336/2020). Skutková veta má stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Len ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (III. ÚS 509/2015).

Obvinený na viacerých miestach svojho dovolania poukázal aj na nevyhnutnosť aplikácie zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na margo toho dodáva, že uvedená zásada vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, pričom jej použitie prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013, alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu označeného obvineným v podanom dovolaní, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.